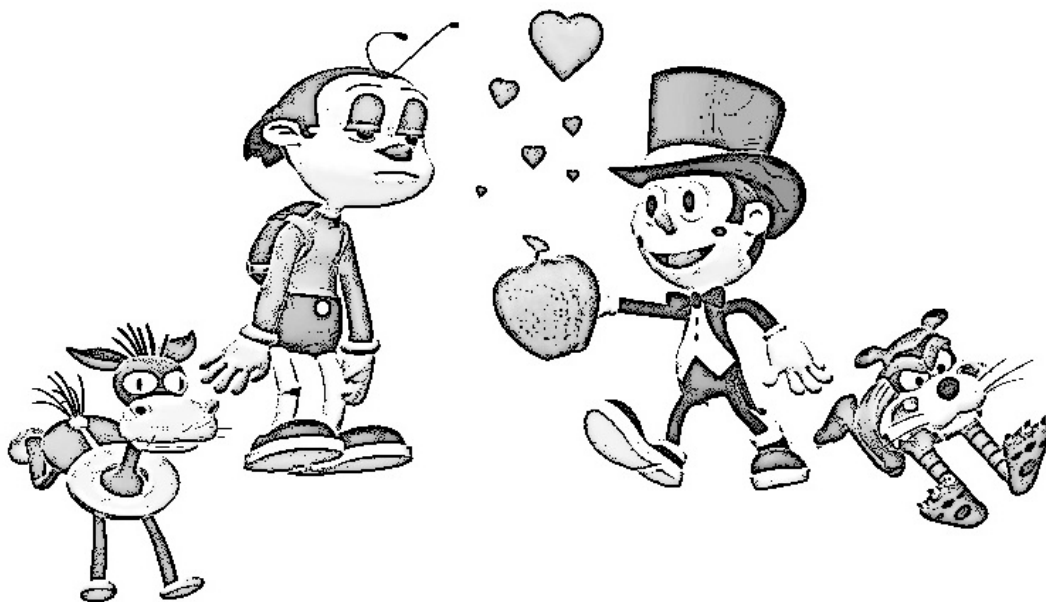

Spoved' duše

Tatiana Plešová

2022

ISBN: 978-80-8197-472-4

Predslov:

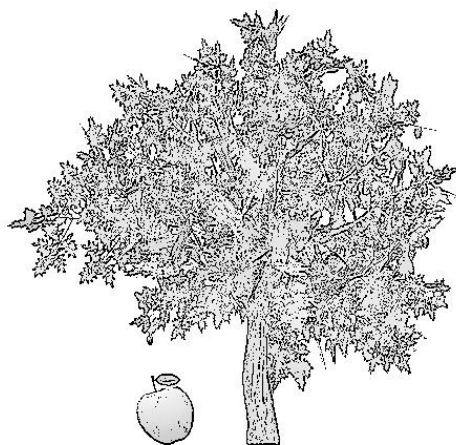
Ľudská duša je zložitá, ukryva celú spleť vlastností. Tie postupne z času na čas vyplávajú na povrch. Niekedy ostanú ukryté pred svetom a nami samými. Nie vždy sú to len tie dobré vlastnosti. Je len na nás, čomu dáme príchod, či vypustíme von démonov, alebo nájdeme v sebe silu a pokoru. Príbehy v knihe sú samostatné, nezapadajú do seba. A aj napriek tomu však majú veľa spoločného. Sú o nás, o našich životoch, rozhodnutiach a vzťahoch.

Možnosť voľby - tú máme v podstate stále. Jej nástrahy si často ani neuvedomujeme. A tak sa stáva, že stojíme na prahu, a rozhodnutie neprichádza. Každý príbeh - rovná sa jedna duša. Duša rozprávať nemôže, ale vnútri kričí a chcela by toho toľko povedať...Často súdime, kričíme, hádame sa, kritizujeme - ústa sú mocná zbraň. Raníme namiesto toho, aby sme chápali a načúvali. Ponorit' sa do mysle a prísť na to, čo je skutočne dôležité a na čom záleží, snažiť sa hľadať dobro, šíriť lásku a mať v sebe pokoru. To je aj hlavným poslaním mojej knihy.

Obsah:

Predslov:.....	3
Obsah:.....	4
Jabloň z Jablčkova.....	5
Medzi kvetmi.....	8
Osudové spojenie	11
„Zabudnutý list“	15
Skutočné priateľstvo.....	19
Závisť	23
Zaľúbila som sa	27

Jabloň z Jablčkova

Dedina Jablčkovo dostala názov podľa svojej pýchy - krásnej a statnej jablone. Každému dobre slúžila, všetci k nej mali prístup a mohli si natrhať jablko, koľko chceli. Rástla uprostred dediny. Rok čo rok krásna úroda. A tie kvety zjari! Boli s'á z rozprávky! Takto sa míňali dni za dňami, týždne za týždňami, mesiace za mesiacmi a roky za rokmi.

Jabloň pomaly starla, ale stále mávala krásnu úrodu. V jednom roku postihlo dedinu sucho a úrody bolo málo. Ľudia sa spoliehali na starú jabloň, no ani tá nemala takú úrodu. Veľmi ich to nahnevalo, nadávali, ako ich sklamala, a načo im je taký strom, keď z neho nič nemajú...

Jabloň však mala svoju dušu. Cítila smútok. Začala roniť cez konáre slzy. Stekali po konároch, nakoniec po kmeni a z každej slzy vyrástol kvet. Ani to ľuďom neobmäkčilo: „Načo sú nám kvety, daj nám jablká, bola si našou pýchou!“

Jeden z mužov sa rozhodol, že ju vytne. Zobral sekeru a ťal, čo mu sila stačila. Jabloň vydržala. Jej konáre a kmeň ostali doráňané, no vyťat' sa nedali. Na toto všetko sa prizerala mladá čarodejka Júlia. Trpela s jabloňou, cítila jej smútok... Keď už ľudia konečne odišli, podišla Júlia k jabloni a hladila s láskou jej konáre: „Neboj sa, oni dostanú príučku!“

Na ďalší rok sa nič nezmenilo. Jablko bolo ešte menej, navyše každé odrhnuté jablko sa zmenilo na prach. Ľudia hromžili: „To tá jabloň! Je to bosorka! Ona to